

سازمان حفاظت محیط زیست
معاونت محیط زیست دریایی و تالابها

استاندارد تخلیه به دریاهاى ایران
(خلیج فارس - دریای عمان - دریای خزر)

۱۳۹۹

مقدمه

این استاندارد به استناد مواد (۱) و (۵) و (۶) آیین‌نامه جلوگیری از آلودگی آب توسط سازمان حفاظت محیط زیست و با همکاری وزارتخانه‌های نفت، نیرو، بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و جهاد کشاورزی تهیه شده است.

هدف

استاندارد تخلیه به دریا با هدف کنترل آلودگی جریان‌های مایع تخلیه شده به دریا از منابع و فعالیت‌های انسان ساخت و کاهش اثرات آن‌ها بر کیفیت آب دریا و اکوسیستم‌های دریایی تدوین شده است و حدود قابل قبول کیفیت را برای تخلیه دریاها (خلیج فارس، دریای عمان، دریای خزر) تعیین می‌کند.

ماده ۱- دامنه کاربرد

۱-۱- این استاندارد تخلیه‌های ناشی از منابع یا فعالیت‌های انسانی شامل فاضلاب، پساب، رواناب شهری، رواناب صنعتی، زه‌آب فعالیت‌های کشاورزی یا مزارع پرورش آبزیان، شورابه واحدهای آب شیرین‌کن و مانند آنها را به دریاها (شامل خورها)ی تحت حاکمیت کشور ایران (خلیج فارس، دریای عمان و دریای خزر) را در بر می‌گیرد.

ماده ۲- اصطلاحات و تعاریف

- ۱-۲- سازمان: در اینجا منظور سازمان حفاظت محیط زیست است.
- ۲-۲- دریا: در اینجا منظور خلیج فارس، دریای عمان و دریای خزر و شامل خورهای متصل به آنها در محدوده تحت حاکمیت کشور ایران می‌باشد.
- ۳-۲- تخلیه: در اینجا منظور جریان‌های مایع ناشی از منابع یا فعالیت‌های انسانی شامل فاضلاب، پساب، آب برگشتی واحدهای پرورش ماهی، شورابه واحدهای آب شیرین‌کن و مانند آنها می‌باشد.
- ۴-۲- تخلیه‌کننده: شخص حقوقی یا حقیقی که مسئولیت قانونی تخلیه را بر عهده دارد.
- ۵-۲- نقطه تخلیه: موقعیت مکانی ورود جریان مایع تخلیه شونده به دریا.
- ۶-۲- آفتال: لوله تخلیه که در زیر سطح آب کار گذاشته می‌شود تا در موقعیت‌های مشخصی از دریا جریان مایع تخلیه شود.
- ۷-۲- پساب: فاضلاب تصفیه شده. فاضلابی که تا حدود الزامات کیفیت تعیین شده در این استاندارد تصفیه

شده باشد.

۸-۲- فاضلاب: هر نوع ماده مایع زاید حاصل از فعالیت های صنعتی یا کشاورزی و دامداری یا شهری، بیمارستانی و آزمایشگاهی و خانگی که به آب یا خاک (در این استاندارد محیط زیست ساحلی - دریایی) تخلیه گردد.

۹-۲- زه آب کشاورزی: فاضلاب ناشی از زه کشی زمین(ها)/ واحد(های) کشاورزی که از طریق سامانه های زه کشی جمع آوری می شود.

۱۰-۲- شورابه: آب حاوی مقدار املاح و نمک های محلول بیش از میزان نرمال محیطی موجود در محیط پذیرنده.

۱۱-۲- رواناب شهری: در اینجا منظور آب حاصل از بارش در سطح شهر است که توسط یک سامانه جمع آوری و به دریا تخلیه می شود.

۱۲-۲- رواناب صنعتی: در اینجا منظور آب حاصل از بارش در سطح واحد صنعتی است که توسط یک سامانه جمع آوری و به دریا تخلیه می شود.

منطقه حفاظت شده دریایی: مناطقی که به موجب قانون حفاظت و بهسازی محیط زیست و آیین نامه اجرایی آن تعیین می شوند. سیاهه و مرز این مناطق توسط سازمان حفاظت محیط زیست تعیین و پس از تصویب توسط شورای عالی حفاظت محیط زیست، اعلام می شود.

ماده ۳- ضوابط به کارگیری استاندارد تخلیه پساب به دریا

۱-۳- حدود تعیین شده در این استاندارد بر مبنای اندازه گیری کیفیت تخلیه در نقطه (موقعیت) ورود به محیط (خور/ دریا) می باشد.

۲-۳- در مواردی که میزان مجاز تخلیه بر اساس تفاوت بین مقدار مورد سنجش در نقطه تخلیه با محیط (آب دریا) تعیین شده است، اندازه گیری مقادیر محیطی بایستی در شعاع ۲۰۰ متری از نقطه تخلیه انجام شود (بعز مواردی که به صراحت در متن استاندارد ترتیب دیگری وضع شده است).

۲-۳- بعز مواردی که به صراحت در متن استاندارد ذکر شده است یا روش آزمایش شامل صاف کردن نمونه آب پیش از انجام آزمایش است (بدون ایجاد تغییر در مقدار پارامتر مورد سنجش و نتیجه آزمایش)، نمونه ها نباید صاف شوند.

۲-۴- مراجع تعیین کننده روش های قابل قبول برای سنجش پارامترهای کیفیت آب عبارتند از (۱) سازمان ملی استاندارد ایران، و (۲) دفتر امور پایش فراگیر سازمان حفاظت محیط زیست ایران.

تبصره ۱: برای پارامترها یا شرایطی که سازمان ملی استاندارد ایران روشی را تعیین نکرده است، تعیین روش قابل قبول بر عهده دفتر پایش فراگیر سازمان حفاظت محیط زیست ایران است.

تبصره ۲: از آنجا که برای سنجش هر پارامتر روش‌های متعددی وجود دارد، تعیین روش‌های معادل قابل قبول بر عهده دفتر پایش فراگیر سازمان حفاظت محیط زیست ایران می‌باشد.

ماده ۴- طبقه‌بندی نواحی دریایی

۴-۱- به منظور حفاظت از آب و اکوسیستم‌های دریایی و با هدف مدیریت تخلیه‌ها به دریاها، این پهنه‌ها به سه طبقه دسته‌بندی می‌شوند:

طبقه ۱- مناطق حفاظت شده دریایی: مناطقی که به موجب قانون حفاظت و بهسازی محیط زیست و آیین‌نامه اجرایی آن تعیین می‌شوند. سیاهه و مرز این مناطق توسط سازمان حفاظت محیط زیست تعیین و پس از تصویب توسط شورای عالی حفاظت محیط زیست، اعلام می‌شود.

تبصره ۱- علاوه بر مناطق حفاظت شده دریایی، در صورتی که مناطق حساس دریایی به‌طور رسمی توسط سازمان حفاظت محیط زیست تعیین و تحت حفاظت آن قرار گیرند، مشابه مناطق حفاظت شده دریایی در طبقه ۱ قرار خواهند گرفت.

تبصره ۲- سازمان حفاظت محیط زیست می‌تواند برای مناطقی که پتانسیل تبدیل به مناطق حفاظت شده دریایی یا حساس دریایی دارند یا واجد شرایط اکولوژیکی ویژه هستند، الزامات مربوط به مناطق حفاظت شده دریایی، مندرج در این استاندارد را به صورت دائم یا موقت اعمال کند.

طبقه ۲- مناطق دریایی گردشگری: نواحی از دریا که فعالیت‌های گردشگری دریایی مانند قایقرانی تفریحی، ماهیگیری تفریحی و شنا، با مجوز و تحت نظر سازمان‌های مسئول انجام می‌شود.

طبقه ۳- سایر مناطق دریایی: سایر نواحی دریا که در طبقه ۱ و ۲ دسته‌بندی نمی‌شوند.

ماده ۵- تخلیه به پهنه‌های دریایی طبقه یک (مناطق حفاظت شده دریایی)

۵-۱- هدایت یا تخلیه هرگونه فاضلاب، پساب، شورابه واحدهای آب شیرین‌کن، رواناب شهری یا رواناب صنعتی، زه‌آب‌های کشاورزی، آب برگشتی مزارع پرورش آبزیان، آب برگشتی واحدهای خنک‌کننده صنایع یا موارد مشابه ناشی از منابع یا فعالیت‌های انسانی به پهنه‌های دریایی طبقه یک (مناطق حفاظت شده دریایی) که در

ماده ۴ این استاندارد تعریف شده است، از زمان ابلاغ این استاندارد، ممنوع می‌باشد.

تبصره ۱- استقرار هرگونه واحد پرورش آبزیان، تاسیسات صنعتی، اسکله و تاسیسات حمل و نقل و سازه‌های مرتبط، استقرار یا انجام فعالیت‌های گردشگری و موارد مشابه در محدوده پهنه‌های دریایی طبقه یک (مناطق حفاظت شده دریایی)، از زمان ابلاغ این استاندارد، ممنوع می‌باشد.

تبصره ۲- فعالیت‌های پژوهشی در این مناطق با مجوز و رعایت ضوابط تعیین شده توسط سازمان حفاظت محیط زیست، مجاز می‌باشد.

تبصره ۳- در صورتی که تخلیه‌های موضوع ماده ۵ و تبصره‌های ذیل آن، پیش از تصویب این استاندارد وجود داشته باشند، یا تخلیه‌های موضوع ماده ۵ و تبصره‌های ذیل آن، به مناطقی انجام شود که پس از تصویب و ابلاغ این استاندارد، توسط سازمان حفاظت محیط زیست به عنوان مناطق حفاظت شده دریایی اعلام می‌شوند، تخلیه کننده‌های مشمول این تبصره ملزم به رعایت حدود تعیین شده در جدول شماره یک (استاندارد تخلیه به دریا) هستند.

تبصره ۴- هرگونه توسعه یا افزایش ظرفیت که موجب افزایش بار آلودگی تخلیه شده به دریا شود، ممنوع است و در این صورت، تخلیه کننده بایستی نسبت به حذف یا جابجایی نقطه تخلیه خود از مناطق حفاظت شده دریایی اقدام کند.

ماده ۶- تخلیه به پهنه‌های دریایی طبقه دو (مناطق گردشگری دریایی)

۶-۱- هدایت یا تخلیه هرگونه فاضلاب، پساب، شورابه واحدهای آب شیرین‌کن، رواناب‌های شهری، رواناب‌های صنعتی، زه‌آب‌های کشاورزی، آب برگشتی مزارع پرورش آبزیان، آب برگشتی واحدهای خنک‌کننده صنایع یا موارد مشابه ناشی از منابع یا فعالیت‌های انسانی به پهنه‌های دریایی طبقه دو (مناطق گردشگری دریایی) که در ماده ۴ تعریف شده است، از زمان ابلاغ این استاندارد، ممنوع می‌باشد.

۶-۲- استقرار هرگونه واحد پرورش آبزیان، تاسیسات صنعتی، اسکله و تاسیسات حمل و نقل و سازه‌های مرتبط و موارد مشابه (بجز تاسیسات مرتبط با گردشگری) در محدوده پهنه‌های دریایی طبقه دو (مناطق گردشگری دریایی) از زمان ابلاغ این استاندارد، ممنوع می‌باشد.

۶-۳- استقرار یا انجام فعالیت‌های گردشگری در ساحل و داخل محدوده‌های تعیین شده به عنوان مناطق گردشگری دریایی مشروط به عدم تخلیه فاضلاب تولیدی آنها به دریا در محدوده منطقه گردشگری می‌باشد.

۴-۶- در صورتی که تخلیه‌های موضوع ماده ۶ و تبصره‌های ذیل آن، پیش از تصویب این استاندارد وجود داشته باشند، تخلیه کننده‌های مشمول این تبصره ملزم به رعایت حدود تعیین شده در جدول شماره یک (استاندارد تخلیه به دریا) هستند.

۵-۶- هرگونه توسعه یا افزایش ظرفیت که موجب افزایش بار آلودگی تخلیه شده به دریا شود، ممنوع است و در این صورت تخلیه کننده باید نسبت به حذف یا جابجایی نقطه تخلیه خود از مناطق گردشگری دریایی اقدام کند.

۶-۶- تا زمان حذف یا جابجایی تخلیه‌های موضوع این استاندارد و رعایت مفاد تبصره ۱ ماده ۶، انجام فعالیت‌های گردشگری در منطقه موردنظر ممنوع می‌باشد ولی می‌تواند به‌عنوان منطقه مستعد و ذخیره برای گردشگری دریایی مصوب و اعلام شود و بایستی از استقرار تخلیه‌های جدید در آن منطقه جلوگیری شود.

۷-۶- در صورتی که تخلیه‌های موضوع ماده ۶ و تبصره‌های ذیل آن، در مناطقی انجام شود که در آینده به‌عنوان مناطق گردشگری دریایی اعلام می‌شوند، بایستی اقدامات لازم توسط دستگاه‌های مرتبط جهت حذف یا جابجایی موقعیت این تخلیه‌ها به اجرا گذاشته شود. تا زمان حذف یا جابجایی تخلیه‌های موضوع این استاندارد و رعایت مفاد تبصره ۱ ماده ۶، انجام فعالیت‌های گردشگری در منطقه موردنظر ممنوع می‌باشد ولی می‌تواند به‌عنوان منطقه مستعد و ذخیره برای گردشگری دریایی مصوب و اعلام شود و بایستی از استقرار تخلیه‌های جدید در آن منطقه جلوگیری شود.

ماده ۷- استاندارد تخلیه به پهنه‌های دریایی طبقه سه (سایر مناطق دریایی)

۱-۷- هدایت یا تخلیه هرگونه فاضلاب، پساب، شورابه واحدهای آب شیرین کن، رواناب‌های شهری، رواناب‌های صنعتی، زه‌آب‌های کشاورزی، آب برگشتی مزارع پرورش آبزیان، آب برگشتی واحدهای خنک کننده صنایع یا موارد مشابه ناشی از منابع و فعالیت‌های انسانی به پهنه‌های دریایی طبقه سه (سایر مناطق دریایی) که در ماده ۳ تعریف شده است، بجز تخلیه‌های فراساحلی موضوع بند ۷-۳، باید با رعایت حدود تعیین شده در جدول ۱، با عنوان استاندارد تخلیه به دریا و تبصره‌های ذیل آن انجام شود.

جدول ۱- استاندارد تخلیه به دریا

ردیف	متغیر	یکا	مقدار مجاز برای تخلیه به دریای خزر	مقدار مجاز برای تخلیه به خلیج فارس و دریای عمان
۱	دما	درجه سلسیوس	بیشینه اختلاف دما بین نقطه تخلیه و شعاع ۲۰۰ متری از آن نباید از سه (۳) درجه سلسیوس بیش تر باشد.	
۲	pH	-	۶-۹	
۳	کدورت	NTU	۷۵	۵۰

۴	اکسیژن محلول	میلی گرم بر لیتر	حداقل ۲
۵	شوری	قسمت در هزار	بیشینه افزایش شوری بین نقطه تخلیه و شعاع ۲۰۰ متری از آن نباید از ده (۱۰) درصد بیش تر باشد.
۶	اکسیژن خواهی بیوشیمیایی پنج روزه BOD ₅	میلی گرم بر لیتر	۴۰
۷	اکسیژن خواهی شیمیایی COD	میلی گرم بر لیتر	۱۲۰
۸	هیدروکربن های نفتی کل (TPH)	میکرو گرم بر لیتر	۱۰۰۰
۹	فسفر کل	میلی گرم بر لیتر	۲
۱۰	نیتروژن کجلدال (TKN)	میلی گرم بر لیتر	۵
۱۱	نیترات (NO ₃ ⁻)	میلی گرم بر لیتر	۵۰
۱۲	مجموع آمونیم و آمونیاک بر حسب نیتروژن (NH ₄ ⁺ +NH ₃) as N	میلی گرم بر لیتر	۲
۱۳	مس (Cu)	میکرو گرم بر لیتر	۱۰۰۰
۱۴	جیوه (Hg)	میکرو گرم بر لیتر	۲
۱۵	روی (Zn)	میکرو گرم بر لیتر	۳۰۰۰
۱۶	آرسنیک (As)	میکرو گرم بر لیتر	۵۰
۱۷	آهن (Fe)	میکرو گرم بر لیتر	۳۰۰۰
۱۸	کادمیم (Cd)	میکرو گرم بر لیتر	۱۰۰
۱۹	کبالت (Co)	میکرو گرم بر لیتر	۱۰۰
۲۰	نیکل (Ni)	میکرو گرم بر لیتر	۲۰۰
۲۱	کرم کل (Cr)	میکرو گرم بر لیتر	۲۰۰
۲۲	سرب (Pb)	میکرو گرم بر لیتر	۱۰۰
۲۳	کلر آزاد	میلی گرم بر لیتر	۱
۲۴	انتروکوک روده ای - استرینوکوک مدفوعی	CFU/100ml	۴۰
۲۵	اشرشیاکلی	CFU/100ml	۲۰۰

تبصره ۱- بررسی و ارزیابی کیفیت تخلیه ها بایستی بر اساس نمونه گیری مرکب ۲۴ ساعته انجام شود. در شرایطی که امکان نمونه برداری مرکب فراهم نباشد، با تایید سازمان حفاظت محیط زیست، نمونه برداری ساده (لحظه ای) قابل قبول می باشد.

تبصره ۲- در صورت وجود نیتريت در جریان تخلیه شونده، مجموع مقدار نیتريت و نیترات بر حسب نیتروژن نباید از مقدار معادل نیترات بر حسب نیتروژن (جدول ۱) بیش تر باشد.

تبصره ۳- برای واحدهای پرورش آبزیان در قفس یا واحدهای مشابه مستقر در دریا بایستی حداقل چهار نمونه

در شعاع ۲۰ متری از قفس (ها) و در طرفین آنها برداشت شود و میانگین مقادیر اندازه‌گیری شده با مقادیر مندرج در جدول ۱ مقایسه شوند. در صورتی که فاصله بین قفس‌های متوالی کم‌تر از ۲۰ متر می‌باشد، شعاع ۲۰ متر باید از آخرین / بیرونی‌ترین قفس (ها) در نظر گرفته شود.

تبصره ۴- در صورتی که مقادیر فلزات در آب مصرفی تخلیه‌کننده بیش از حدود تعیین شده در این استاندارد باشد (ردیف‌های ۱۳ تا ۲۲ جدول ۱)، به شرط آن که آب مصرفی از دریا گرفته شده باشد، حد مجاز فلزات سنگین برای تخلیه به دریا می‌تواند معادل مقدار آن‌ها در آب برداشتی از دریا در نظر گرفته شود. در این صورت فاصله محل برداشت و تخلیه یا فاصله بین محل تخلیه با منطقه‌ی شاهد برای تعیین کیفیت آب برداشتی از دریا، باید حداقل یک کیلومتر باشد.

تبصره ۵- در هر سال شمسی تخطی از مقادیر مندرج در جدول ۱ (بجز برای pH و اکسیژن محلول)، سه نوبت و هر نوبت حداکثر به مدت ۲۴ ساعت و به میزان ۱۰۰ درصد، و یا شش نوبت و هر نوبت حداکثر به مدت ۲۴ ساعت و به میزان ۵۰ درصد، قابل قبول می‌باشد. برای pH سه نوبت و هر نوبت حداکثر به مدت ۲۴ ساعت و به میزان یک واحد، و یا شش نوبت و هر نوبت حداکثر به مدت ۲۴ ساعت و به میزان نیم واحد، و برای اکسیژن محلول سه نوبت و هر نوبت حداکثر به مدت ۲۴ ساعت و به میزان دو میلی گرم بر لیتر، و یا شش نوبت و هر نوبت حداکثر به مدت ۲۴ ساعت و به میزان یک میلی گرم بر لیتر قابل قبول می‌باشد. در این صورت، تخلیه‌کننده مشمول اعمال قانون و جرایم مربوط به آلودگی محیط زیست نخواهد شد.

تبصره ۶- در صورت استفاده از لوله تخلیه زیر آبی (آتفال) و با شرط تامین حداقل نرخ ترقیق یک‌صد برابر در شعاع ۲۰۰ متری از محور لوله، تخلیه پساب با غلظت اکسیژن‌خواهی بیوشیمیایی پنج روزه معادل ۵۰ میلی گرم بر لیتر و غلظت اکسیژن‌خواهی شیمیایی معادل ۱۵۰ میلی گرم بر لیتر مجاز است.

تبصره ۷- استفاده از لوله تخلیه زیر آبی (آتفال) مشترک توسط تخلیه‌کنندگان متعدد به شرط رعایت مواد ایمنی مجاز است.

۷-۲- تراز بالای لوله تخلیه فاضلاب‌ها و پساب‌های شهری و صنعتی و شورابه آب شیرین‌کن‌ها که میانگین حجم تخلیه آنها بیش از ده هزار (۱۰۰۰۰) مترمکعب بر روز می‌باشد و پس از ابلاغ این استاندارد مستقر می‌شوند، بایستی حداقل یک (۱) متر پایین‌تر از کمینه تراز سالانه سطح آب در حالت مه‌کشند در دریای عمان و خلیج فارس یا پایین‌ترین تراز ثبت شده سالانه سطح آب در دریای خزر باشد. با توجه به نوسان سطح آب دریای خزر، لازم است تراز لوله تخلیه پساب و شورابه هر سه سال یک‌بار بازبینی شود و در صورت کاهش

عمق آن به کم‌تر از نیم (۰/۵) متر، نسبت به اصلاح آن تا حداقل تراز و عمق قابل قبول اقدام شود. رعایت مفاد این تبصره برای تخلیه‌کننده‌ها به خورها الزامی نیست.

تبصره ۸- در صورت هرگونه توسعه یا افزایش ظرفیت که موجب افزایش بار آلودگی تخلیه شده به دریا شود، تخلیه‌کننده‌های مذکور در بند ۷-۲ ماده ۷، بایستی نسبت به اصلاح رقوم ارتفاعی لوله تخلیه خود اقدام کنند به طوری که مفاد بند ۷-۲ رعایت شود.

۷-۳- تخلیه‌کنندگان فراساحلی شامل سکوهای اکتشاف، حفاری و استخراج نفت و گاز، کشتی‌ها و نظایر آنها ملزم به رعایت پروتکل‌ها و کنوانسیون‌های منطقه‌ای و بین‌المللی^۱ و ضوابط و مقرره‌های آنها که جمهوری اسلامی ایران عضو آنها می‌باشد یا در آینده به عضویت آنها در می‌آید، می‌باشند.

تبصره ۹- تخلیه‌کنندگان فراساحلی باید پیش از تخلیه نسبت به خنثی‌سازی جریان‌های اسیدی و قلیایی اقدام کنند. محدوده قابل قبول پ‌هاش مطابق ردیف ۲ جدول ۱ بین ۶ تا ۹ می‌باشد.

تبصره ۱۰- تخلیه هرگونه گل و سیالات حفاری به دریا ممنوع می‌باشد و از زمان ابلاغ این استاندارد، تخلیه‌کنندگان دو سال مهلت دارند تا تمهیدات لازم را برای مدیریت گل و سیالات حفاری به گونه‌ای که مفاد این تبصره رعایت شود، به کار بندند. در این مدت صرفاً رعایت مفاد پروتکل‌ها و کنوانسیون‌های موضوع بند ۷-۳ برای این نوع تخلیه‌ها الزامی می‌باشد.

۷-۴- در صورتی که تخلیه‌کنندگان موضوع ماده ۷، پیش از تصویب این استاندارد مستقر شده باشند، از زمان تصویب این استاندارد دو سال مهلت دارند تا نسبت به اصلاح و ارتقای کیفیت یا نحوه تخلیه خود، جهت

۱- فهرست کنوانسیون‌ها و پروتکل‌هایی که موضوع ماده ۷-۳ که در زمان ابلاغ این استاندارد جمهوری اسلامی ایران عضو آنها می‌باشد:

- کنوانسیون منطقه‌ای کویت برای همکاری درباره حمایت و توسعه محیط زیست دریایی و نواحی ساحلی در برابر آلودگی
- کنوانسیون جلوگیری از آلودگی دریا ناشی از کشتی‌ها
- Kuwait Regional Convention for Co-Operation of the Marine Environment from Pollution
- The International Convention for the Prevention of Pollution from Ships (MARPOL)
- کنوانسیون مربوط به مداخله در دریای آزاد در صورت بروز سوانح آلودگی نفتی
- International Convention Relating to Intervention on the High Seas in Cases of Oil Pollution Casualties
- کنوانسیون جلوگیری از آلودگی دریایی ناشی از دفع مواد زائد و دیگر مواد
- London Convention on the Prevention of Marine Pollution by Dumping of Wastes and Other Matter
- کنوانسیون آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگی نفتی
- International Convention on Oil Pollution Preparedness, Response and Co-operation (OPRC)
- کنوانسیون کنترل و مدیریت آب توازن و رسوبات کشتی‌ها
- Ballast Water Management Convention
- کنوانسیون چارچوب حفاظت از محیط زیست دریایی خزر
- Framework Convention for the Protection of the Marine Environment of the Caspian Sea (the Tehran Convention)

دستیابی به ضوابط و حدود مجاز مندرج در این استاندارد، اقدام کنند. این مهلت تنها یک بار و به مدت یک سال و مشروط به شروع و انجام اقدامات اجرایی با پیشرفت فیزیکی بیش از ۵۰ درصد و با موافقت سازمان حفاظت محیط زیست قابل تمدید است.